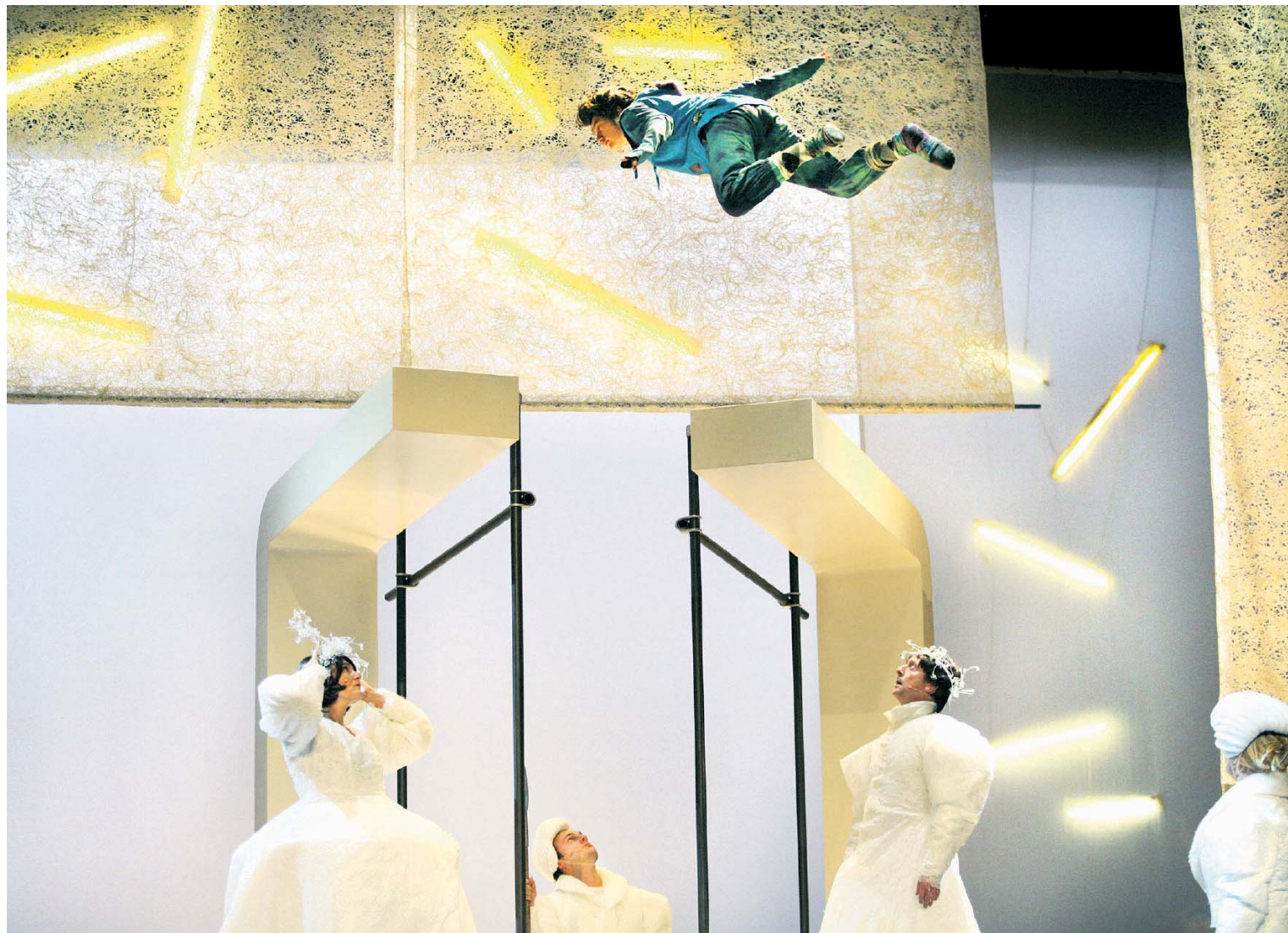

Musical De ongekend ambitieuze familievorstelling 'Batte' opent de vernieuwde Haarlemse Schouwburg als bruisend cybersprookje

Batte: tweelingbroertje Maarten Heijmans zweeft boven de scène in de voorstelling die kriskras door de tijd zapt. Foto Sanne Peper

Muziek van Wagemans is een wonder

Musical Batte door Huis aan de Amstel en Wederzijds, ASKO-Schoenberg en Muziektheater De Helling (8+). Regie: Liesbeth Coltof. Muziek: Peter Jan Wagemans. Tournee: t/m 9 nov. Info: 023-5121212 of www.batte.nl

Door ISABELLA STEENBERGEN

In het begin zijn ze nog samen. Zwevend in een warmrode, baarmoederlijke duisternis. Maar als het toneel oplicht, is het alleen Batte die kan landen. Haar tweelingbroertje zweeft verder, de virtuele eeuwigheid in.

Batte is een moderne familie-musical voor het hele gezin, waarmee theatergroepen Huis aan de Amstel en Wederzijds een voorproefje geven van hun ophanden zijnde fusie. De voorstelling is gemaakt in opdracht van de vernieuwde Haarlemse Schouwburg, die vrijdag in aanwezigheid van prinses Máxima werd geopend, en geeft blijk van een ongekende ambitie. Niet alleen omdat de gezelschappen hiermee hun speeldomein hebben verschoven van de kleine naar de grote zaal. Maar ook wegens de muzikale samenwerkingsverbanden met ASKO-Schönberg, Muziektheater De Helling en Peter Jan Wagemans, de componist van het grote gebaar.

Van de regie moet *Batte* het niet hebben. Op de pingpongende dialogen na is de aanpak van Liesbeth Coltof (Huis aan de Amstel) rond-uit oubollig te noemen. Frontaal georiënteerd, uitleggerig en met een weinig verrassend, trekkend tempo. Nee, het is de vitale, volgezogen muziek van Wagemans die het stuk kan tillen naar wat het wil zijn: een bruisend cybersprookje.

Met veel gevoel voor het fantastische zit Wagemans dicht op de huid van het verhaal. Op zoek naar haar verdwenen broertje stapt Batte, overtuigend gespeeld door Ric-

ky Koole, haar laptop binnen. Daar beleeft ze allerlei King's Questachtige avonturen, wordt ze belaagd door boosaardige virusmannen en webwachters, maar ook geholpen door een platinablonde Eilenvrouw. En zapt ze kriskras door de tijd. Zo belandt ze zelfs in de zeventiende eeuw. Het levende schilderij van de Haarlemse regenten, compleet met zwarte hoed en witte kraag, levert een fraai plaatje op.

Rock, pop, Bach, giechelend ingehaald door klezmer; *Dreigroschenoper*, met in de verte de galopperende ritmes van Kate Bush. Als de virtuoze eclecticus die hij is, pikt Wagemans wat hij kan gebruiken om klank te geven aan al die bonte beelden. En om uiteindelijk alle stijlen met elkaar te verbinden met zijn hoogstpersoonlijke atonale klanken. Applaus voor dirigent Jurjen Hempel en de musici, die Wagemans' lijnen strak weten te houden.

Indrukwekkend zijn ook de zangprestaties. Ricky Koole weet te raken met een terugkerende solo over haar 'grote gemis'. Schrijver Ad de Bont houdt de zangtaal duidelijk eenvoudiger dan de spreektaal, maar toch. Het moet niet niks zijn om de vaak over elkaar heen buitelandse volzinnen te toonzetten op muziek die aanvankelijk onzinnig lijkt. Ontroerend is het samenspel tussen het fantasietaltje van tweelingbroertje Maarten Heijmans en het basso profundo van een bariton-saxofoon. De muzikant staat eenzaam op het toneel en Heijmans zweeft met touwen en katrollen daar hoog boven.

Batte vooral als muzikale voorstelling geslaagd. Theatraal laat de voorstelling te wensen over. Maar de muziek zorgt – wonderwel – voor voldoende verbeeldingskracht.